

ikke kan se op til en saadan Sognepræst eller være glad ved at besøge denne Kirke. Det har derfor ogsaa ført til, at hele Kirkelivet er gaaet i Staa, og der maa nødvendigvis gøres noget. Jeg synes, at Beboerne derovre have Krav paa at faa det gamle Ønske opfyldt, hvis Gennemførelse Kultusministeren i 1894 stillede i Udsigt, og de haabe da ogsaa med Tillid til den nuværende Kultusminister, at han vil søge at raade Bod paa de nuværende Forhold, og haade de og jeg ville være taknemmelige for, om der paa næste Aars Finanslov kunde blive opført et Beløb til en Filialkirke i Kleis.

Der er et andet Forhold, som jeg kunde have Lyst til at drage frem, men da jeg antager, at det allerede er ordnet saa nogenlunde til Beboernes Tilfredshed, skal jeg afholde mig derfra. Man kan jo sige, at for saa vidt Kirken og Præsten vare et og det samme, vare de omtalte Midler anvendte i kirkeligt Øjemed, men det vide vi jo, at der kan være Forskel paa Præster og Kirken.

Om den politiske Situation her i Landet skal jeg ikke udtale meget. Jeg slutter mig fuldstændig til de Udtalelser, der faldt fra mit Partis Ordfører. Jeg tror, at de Bestræbelser, som en Gang imellem have været fremme fra en Side for at sætte Skel indenfor Venstrepartiet her i Landet, i Virkeligheden kunne siges at være temmelig mislykkede og for saa vidt ligegyldige, og man vil ikke høste nogen Gavn eller Frugt deraf. Jeg tror, at Venstrepartiet her i Landet er af en saadan Beskaffenhed, at det nok skal bestaa sin Prøve, og den Uro, som der har været talt en Del om, tror jeg er temmelig forsvindende. Der er ingen Fare for Venstrepolitikken her i Landet, naar den Chef, der styrer Statsskibet, blot passer paa at holde Kompasset i Orden, passer paa, at det ikke kommer indenfor Omraader, hvor Magnetnaalen bliver misvisende, ikke kommer i Berøring med elektriske Strømninger. Naar blot Kompasset bliver holdt i Orden, er der ingen Fare, det skal da nok vise sig, at dansk Venstrepolitik skal staa sin Prøve.

K. M. Klausen: Det Spørgsmaal, som jeg den første Dag tillod mig at rette til den højtærede Konseilspræsident vedrørende Valgkredsens Ordning, have vi jo faaet et Svar paa, men jeg maa sige, at det Svar er saa langt fra at tilfredsstille de Ønsker og Krav, som stilles i den Henseende. Den højtærede Minister saavel som enhver an-

den maa indrømme, at Forholdene i Øjeblikket ere abnorme. Vi have Kredse paa 60—70,000 Mennesker, medens Grundloven foreskriver omtrent 16,000. Det er en Abnormitet og en Forurettelse overfor Vælgerne i de meget store Kredse. Jeg havde derfor ventet og haabet, at Regeringen vilde have taget fat paa en Ordning af denne Sag, og jeg havde saa meget mere Grund til at vente og haabe det, som der i det nuværende Ministerium er ikke mindre end 4 Ministre, der i 1894 stillede Forslag her i Tinget om, at Valgkredsene skulde udvides til 137, saa at Grundlovens § 32 derved kunde ske Fyldest. Hvorvidt disse 4 Ministre have forladt deres Standpunkt fra den Tid, ved jeg ikke, i hvert Tilfælde tror jeg ikke, at den ene af de 4 Ministre har forladt sit Standpunkt, idet den højtærede Finansminister udtalte vedrørende dette Spørgsmaal i Fjor, at Bybefolkningen havde et uafviseligt Krav paa at faa en retfærdigere Repræsentation i Folketinget, end den har i Øjeblikket. Men det er jo muligt, at Regeringen i sin Helhed har forladt dette Standpunkt, og det er ogsaa muligt, at Folketinget ikke længere vil vedkende sig dette Standpunkt, hvorpaa Venstre stod i 1894. Jeg kan kun dertil sige, at dette er beklageligt, men det er ikke noget nyt, det er jo ikke det eneste Punkt, hvor man kan paavise, at Venstre har svigtet sine gamle Standpunkter fra den Tid, det selv stod i Opposition. Der er noget vist symbolsk i, at den mindste eller næstmindste Valgkreds repræsenteres af den højtærede Landbrugsminister. (*Landbrugsministeren:* Det er den mindste). Er det den mindste? Saa er det saa meget mere symbolsk, at det netop skal være Landbrugsministeren, der har denne Valgkreds i Danmark, en Kreds, der ikke har mere end 11—12,000 Indbyggere, altsaa mangler flere Tusinde i det Tal, som Grundloven har foreskrevet. Det er netop et Udtryk for, at det er en enkelt Klasse, en enkelt Stand, som har den overvejende Indflydelse her i Folketinget, og det er det, jeg mener, vi skulle komme bort fra. Der har ogsaa rejst sig Bestræbelser indenfor Bybefolkningen efter at faa en lige saa fyldig Repræsentation, som Landboerne nu have. Jeg kan derfor fremdeles ikke opgive den Sag, men vil haabe, at Regeringen og dens Parti ville anerkende deres gamle Ønske om at opfylde Grundlovens Bud, det Standpunkt, de stode paa i 1894.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Kultusmini-